

ΕΤΟΣ Α'

ΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΤΟΜΟΣ Α'

ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

ΥΠΟ

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΔΕΠΑΣΤΑ

Ἐν Σταυροδρομίῳ, Μεγάλῃ Ὁδῷ, ἀρ. 402,
πλησίον τῆς Σάντα Μαρίας.

ΔΕΠΑΣΤΑ-ΣΦΥΡΑ-ΓΕΡΑΡΔΟΥ

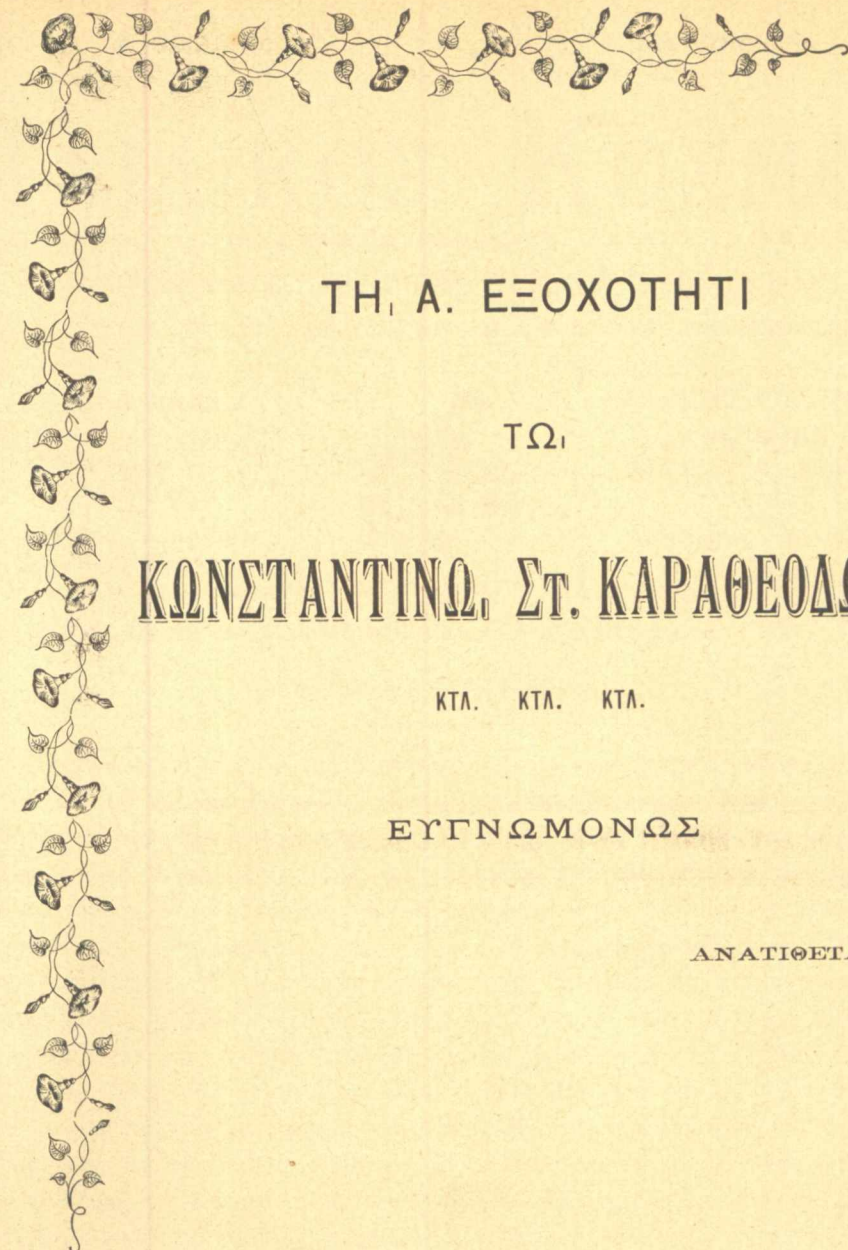
Ἐν Γαλατῶν, Ὁδῷ Μαχμουδιέ, Ἀριθ. 5.
Ἐποκατάστημα : Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1898

1545
1855

003
3967
ΠΑ 78
7898-99

ΤΗ, Α. ΕΞΟΧΟΤΗΤΙ

ΤΩ,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩ, ΣΤ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ,

ΚΤΛ. ΚΤΛ. ΚΤΛ.

ΕΥΓΝΩΜΟΝΩΣ

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ και Ν. ΘΕΟΔΑΤΗ, Γαλατά, οδός Χαρατσῆ, ἀριθ. 12.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἔτηθια.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. ἀργ. 30
 Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35
 Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίδιον.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῶν, ὁδῷ Χαριστῆ,
 Ἄρ. 12.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ἀρχόμενοι ἐπ' αἰσίσις τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, πρώτιστον ἡμῶν καθῆκον θεωροῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ὑψηλὴν εὐνοίαν, ἣν νυδόκησε νὰ ἐπιδείξῃ ὁ μεγαλόφρων καὶ φιλοπρόοδος Ἀναξ ἐπιτρέψας τὴν ἔκδοσιν τοῦ «**Παιδικοῦ Κόσμου**». Τὸ προνόμιον, ὅπερ τόσον εὐμενῶς ἐχορήγησεν ἡμῖν ἡ ἐνθερμος τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος φιλομουσία, εἶναι μία τῶν μυρίων ἐνδείξεων τοῦ θερμοῦ Αὐτῆς ἐνδιαφέροντος περὶ τῶν πιστῶν Τῆς ὑπνκκῶων καὶ εἰδικώτερον τῆς πατρικωτάτης Αὐτῆς μερίμνης ὑπὲρ ἀναπτύξεως τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ζύμην τοῦ κοινωνικοῦ μέλλοντος. Τὸ ἄγρυπνον τοῦ Ἀνακτος ὑπὲρ τῆς γενικῆς προόδου ἐνδιαφέρον εὔρε καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν πεφωτισμένων λειτουργῶν Του πιστοὺς τῶν ὑψηλῶν Αὐτοῦ βουλῶν ἐκτελεστάς καὶ μετ' εὐχαριστήσεως δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας, ὅπως μυρίας εὐχαριστίας ἐκφράσωμεν καὶ πρὸς τὰς ΑΑ. ΕΕ. τοὺς ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοὺς καὶ κατὰ δεύτερον λόγον πρὸς τὸ προσωπικὸν τῶν Ὑπουργείων τούτων, ἐν οἷς μετὰ πάσης προθυμίας παρεσχέθησαν ἡμῖν ὅλαί αἱ δυνατὰ διὰ τὸ ἡμέτερον ἔργον εὐκολίαι.

Ὑπὸ εὐνοϊκᾶς γεννηθεῖς ὁ «**Παιδικὸς Κόσμος**» συνθήκας, μετ' ἐλπίδων ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ φιλομουίου κοινού, ὅπερ χαιρετίζει μετὰ χρηστῶν προσδοκιῶν, θαρρῶν ἐπὶ τὰ προοδευτικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα, καὶ πέποιθεν ὅτι ἐν τῷ ἔργῳ θὰ ἀποδειχθῇ ἀντάξιός τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ κοινού, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκφράζει ἐκ τῶν προτέρων τὰς εὐχαριστίας του.

Ἰπεύθυνος καὶ ἰδιοκτητῆς

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡ. ΒΑΟΥΣΟΣ

ΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ τὴν ἔκδοσιν ἀναλαμβάνοντες, προτιθέμεθα νὰ πληρώσωμεν τὸ ἐκ τῆς παρ' ἡμῶν παντελοῦς ἐλλείψεως **εἰδικοῦ** χάριν τῶν παιδῶν καὶ τῶν ἐφήβων **Περιοδικοῦ** λίαν ἐπαισθητὸν κενόν, καὶ συντελέσωμεν οὕτω τὸ ἐφ' ἡμῶν εἰς τὴν θεραπείαν καταφανοῦς κοινωνικῆς ἀνάγκης.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐντροφίσεως τῆς παιδικῆς διανοίας εἰς ἀναγνώσματα ἠθοποιητικὰ ἰκαί χρήσιμα, ἔξω κείμενα τοῦ κύκλου τῶν ὀρισμένων καὶ ἀπαραιτήτων γνώσεων τῆς ἐν ταῖς σχολαῖς διδασκαλίας, ἀπὸ πολλοῦ ἐν Ἑσπερίᾳ κατανοηθεῖσα παρήγαγεν ἐν πάσῃ χώρᾳ καὶ πόλει πλῆθος περιοδικῶν χάριν τῶν παιδῶν συγγραμμάτων, τὰ ὅποια **κρατύνουσι τὴν ἀντίληψιν καὶ φωτίζουσι τὴν διάνοιαν τοῦ μικροῦ ἀναγνώστου, κοσμοῦσι τὸ ἦθος, ἐξευγενίζουσι τὸν χαρακτήρα καὶ διὰ ποικίλων ὠφελίμων γνώσεων πλουτίζουσι τὸ πνεῦμα, οὐ μόνον τέρποντα ἀλλὰ καὶ ἀνεπαιθότως διδάσκοντα.**

Διὰ τοῦ **ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** παρέχοντες εἰς τὴν τρυφερὰν μαθητικὴν νεότητα ἀνάγνωσμα ἐπαγωγὸν ἄμα καὶ ἠθοπλαστικόν, ὅπερ σκοπίμως καὶ μετ' ἐπιμελείας ἐν γλώσσῃ εὐλήπτῳ συντασσόμενον ὑπὸ δοκίμων καὶ διαπρεπῶν λογίων, πέτρᾳ κεκτημένων μακρὰν καὶ εἰδικὴν τῆς παιδικῆς φύσεως καὶ ἀντιλήψεως, ἔσται πρόσφορον εἰς **διακώμυδον τοῦ τε ἠθους καὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ παιδός, εἰς διαθέρμανδιν τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτοῦ δυναϊσθῆματος καὶ εἰς μετάδοσιν ὅ,τι πλείστον καὶ χρῆσιμώτατον εἰς τὸν πρακτικὸν βίον γνώσεων, φρονούμεν ἀδιστακτως** ὅτι παρέχομεν οὐχὶ μικροῦ λόγου ἀξίαν συμβολὴν εἰς τὸ σπουδαιότατον ἔργον τῆς σκοπίμου διαπαιδαγωγίσεως τῆς γενεᾶς τοῦ μέλλοντος, ἥτις ἀποτελεῖ μέλημα ἐνδελεχὲς καὶ σοβαρὸν πάντων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, πάσης πεφωτισμένης κοινωνίας.

Ἔργον τόσῳ καταδήλου χρησιμότητος ἀναλαμβάνοντες πᾶσαν φροντίδα καὶ ἐπιμελείαν κατεβάλομεν, ὅπως ὁ ὑπὸ **καλλιτεχνικῶν εἰκόνων** κοσμούμενος **ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ** διὰ τῆς δημοσιεύσεως **θρησκευτικῶν ἀναγνωσμάτων, διὰ καταλλήλων καὶ ἀφθόνων διηγημάτων, διὰ περιγραφῶν καὶ ταξειδίων, διὰ πρακτικῶν ἐκ τῶν Φυθικῶν ἐπισημῶν γνώσεων, διὰ διαγωνισμάτων, ποιημάτων, αἰνιγμάτων κλπ. κλπ.** διεγείρων τὴν ἐν τοῖς παιδίοις φυσικὴν τῆς μαθήσεως ὄρεξιν, καταστήῃ ἐντροφίμα τῶν ἐφήβων καὶ παντὸς παιδὸς ὁ προσφιλεῖς σύντροφος.

Τοιοῦτον προτιθέμενοι σκοπὸν διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ **εἰκονογραφημένου ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** καὶ πάσας ἡμῶν τὰς προσπάθειας ἀφιερῶσαντες πρὸς εὐπρόσωπον καὶ ἀνταξίαν τῶν προσδοκῶν τοῦ φιλοκάλου δημοσίου ἐμφάνισιν αὐτοῦ, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι οἱ τε γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν παιδῶν καὶ ὅσοι ἐν γένει κῆδονται τῆς μελλούσης αὐτῶν τύχης καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐπιδόσεως θὰ προσέλθωσιν ἡμῶν ἐπίκουροι εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον ἐκθύμως ὑποστηρίζοντες αὐτό.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1898.

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

Μὲ ἀρέσουν τὰ ἄστρα, ὅταν γλυκοφέγγουν τὴν νύκτα εἰς τὸ στερέωμα καὶ τὰ ἄνθη, ὅταν τὴν ἀνοιξιν σκεπάξουν τὴν γῆν· με ἀρέσουν τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, ὅταν ἡμέρα ἐξαπλόνωνται εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ τὰ σύννεφα, ὅταν παίζουσι τὸν κυνηγητὸν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάνω· με ἀρέσουν τὰ ἀρνάκια καὶ αἱ πεταλοῦσαι, τὰ λειβάδια καὶ οἱ κῆποι, αἱ ψαλμοῦσαι καὶ αἱ ζωγραφίαι, τὰ βιβλία καὶ τὰ ποιήματα, ἀλλὰ πρὸ πάντων γνωρίζετε τί με ἀρέσουν;

Τὰ μικρὰ παιδάκια.

Ἄ, εἶμαι τρελλὸς μαζί των. Καὶ ἡ καλλιτέρα συντροφία δι' ἐμὲ εἶνε ἡ συντροφία των. Εἶμπορῶ νὰ κάθημαι δύο, τρεῖς, τέσσαρας ὥρας καὶ νὰ τὰ διδάσκω τὴν Κατήχησιν των (διότι εἶμαι διδάσκαλος Κατήχησης), χωρὶς νὰ κουρασθῶ. Πῶς προσηλόνουν τὰ γλυκά των ματάκια ἐπάνω μου καὶ με πόσῃ ἀμετάπτωτον προσοχῇ παρακολουθοῦν τὰς ἱστορίας μου πρὸ πάντων!

Καμμίαν φορὰν ἐπιστρέφω κουρασμένος εἰς τὸ σπῆτι μου καὶ ἀναβαίνω σιγά-σιγά τὸν ἀνήφορόν μου· ἔξαφνα βλέπω εἰς τὸν δρόμον κανὲν μικρὸ παιδάκι. Στέκομαι καὶ τὸ καμαρώνω. Τὸ κυττάζω, με κυττάζει. Τοῦ χαμογελῶ, μοῦ χαμογελεῖ. Καὶ εἶνε τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο χαριετισμὸς Χερουβίμ. Πόσον ἐλαφρύνομαι! Εὐχαριστῶ τότε ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος εἰς τὸν στενὸν καὶ ἀκανθοσπαρμένον δρόμον τοῦ βίου μας, μᾶς στέλλει τὰ μικρὰ παιδάκια, διὰ νὰ μᾶς ἐνθυμίζουσι τὴν πρώτην ἀθωότητα, ἡ ὅποια ἐστεφάνωνε τὰ μέτωπά μας, ὅταν ἐκατοικούσαμεν τὸν οὐρανόν.

Ἄλλοτε πάλιν αὐτὰ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖόν των, με τὰ μάτια των βαρημένα ἀπὸ τὸν ὕπνον καὶ τοὺς σάκκους των βαρημένους ἀπὸ βιβλία. Με βλέπουν καὶ

ἔρχονται πλησίον μου, διὰ νὰ φιλήσουσι τὴν χεῖρα τοῦ πατρῶ των.

— Καλ' ἡμέρα σας, πάτερ.

— Καλ' ἡμέρα, καλ' ἡμέρα, τὰ καλά μου παιδιά. Ἐχετε τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐκεῖνα εὐχαριστημένα, διότι ἀποκομίζουσι ἐκ τῆς πρωινῆς των συναντήσεως τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμον των ἐν ἀγαλλιάσει.

Ἄλλὰ θὰ με ἐρωτήσητε ἴσως· διατί τόνον πολὺ ἀγαπῶ τὰ μικρὰ;

Ἴδου ὁ λόγος. Ἄς σᾶς ἐξομολογηθῶ.

Ἐν πρώτοις, διότι εὐρίσκω εἰς αὐτὰ περισσοτέραν ἀγνότητα, ἀφέλειαν, καθαρότητα, ἀνυπεροψίαν, εὐγνωμοσύνην, περισσοτέραν ἐν γένει ἀρετὴν παρὰ εἰς πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς μεγάλους. Βεβαίως καὶ τὰ παιδάκια κάποτε, ὅσον εὖοσμα καὶ μυρωμένα τριαντάφυλλα καὶ ἂν εἶνε, γειτονεύουσι με τὴν ἀκανθάν· καὶ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ εὕρη κανεὶς ἀμαρτωλὰ παιδάκια. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοῦς εἶνε ἀθῶα καὶ ἄκακα· διότι ἡ ψυχὴ των ἀκόμη εἶνε καινουργῆς καὶ μόλις τοῖς ἐχαρίσθη ἀπὸ τὸν Πατέρα τὸν Οὐράνιον· δι' αὐτὸ εἶνε ἀσπίλος ὡς γίῶν καὶ λευκὴ ὡς περιστέρα ἡ ψυχὴ, ἡ ὅποια πηδᾷ εἰς τὸ σωματάκι των. Δὲν ἔζησαν ἀκόμη πολλὰ ἔτη καὶ δὲν κατέτριψαν τὴν ψυχὴν των εἰς τὴν ἀμαρτίαν. Εἶνε νέοι τῆς γῆς μας κάτοικοι, ἐρχόμενοι ἀπὸ ξένην χώραν καὶ ἡ ζωὴ των δὲν ἤρχισεν ἀκόμη νὰ ὑποσκάπτηται ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴν μας ἀτμοσφαιραν. Τὸ βλέμμα των ἀκόμη καθρεπτίζει τὸν οὐρανὸν καὶ ψάλλουσι «ὡσαννὰ» τὰ χρυσὰ των χεῖλη. Καὶ τὸ θαυμασιώτερον ὅτι, ἐνῶ φοροῦν τόνον λευκὴν στολὴν καὶ πόσῃ τὰ στολίζει ἀγνότης, δὲν ὑπερφρανεύονται δι' αὐτό, οὐδὲ ἔχουν ποσῶς τῆς ἀρετῆς των ἰδέαν. Ὡ, εἴθε, Θεέ μου, εἴθε τοιοῦτοτρόπως πάντοτε καθαρὰν καὶ ἀκηλίδωτον τὴν

φυχήν των νά κρατήσουν και ἡ μαύρη ἀμαρτία ποτὲ νά μὴ τὰ πλησιάσῃ! Εἶθε νά αὐξηθοῦν και νά γείνουν δένδρα τέλεια οἱ τρυφεροὶ αὐτοὶ βλαστοὶ και νά συναυξηθῇ μαζί των ἀντὶ νά ὀλιγοστεύσῃ ἡ ἀφέλειά των και ἡ ταπεινώσις. Τιοιουτρόπως, ἀγνά και ἅγια πάντοτε, θά εἶνε ἀχώριστα ἀπὸ Σέ, τὸν Πάναγνον και Πανάγιον Πατέρα, ὅστις θά τὰ σφίγγῃς εἰς τὴν πατρικὴν Σου ἀγκάλην, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ μονογενὴς υἱὸς Σου, τὰ ἐπῆρε και τὰ ἔσφιγγε μὲ στοργὴν εἰς τὴν ἀγκάλην Του.

Ἄλλος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ἀγαπῶ τὰ παιδάκια, εἶνε ὅτι ὅλαι μου αἱ γεροντικαὶ ἐλπίδες ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἐπαναπαύονται. Καὶ δὲν ἀντικρύζω ποτὲ καμμίαν ὀλόξανθον παιδικὴν κεφαλὴν, χωρὶς νά μὴ πλάσω μὲ τὴν φαντασίαν μου και ὀλόκληρα διὰ τὸ μέλλον παλάτια, παλάτια ὑπερύψηλα και ἀθεώρητα, παλάτια κοινωνικῆς και ἠθικῆς προόδου, τὰ ὅποια τὰ μικρὰ αὐτὰ και λεπτοφυέστατα δακτυλάκια θά κτίσονται. « Ἡμεῖς οἱ γέροντες, λέγω μὲ τὸν ἑαυτὸν μου πολλάκις, εὐρισκόμεθα εἰς τὸν χειμῶνα τῆς ζωῆς μας· ἐντὸς ὀλίγου θά ἀποθάνωμεν και ἡ παγωμένη πλάξ τοῦ τάφου ὡς αἰωνία χιών θά μᾶς σκεπᾶσῃ. Καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἐκάμαμεν. Οὔτε διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰργάσθημεν ὡς ἔπρεπεν, οὔτε διὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἀρετῆς, οὔτε διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ σκότους και τῆς ἀπαιδευσίας, οὔτε διὰ τὴν ἐκδιώξιν τῆς ἀμαρτίας, ἡ ὅποια εἶνε σκότος χιλιάκις τοῦ πρώτου χειρότερον. Κανέν, σχεδὸν κανέν καλὸν δὲν ἐκάμαμεν διὰ τοὺς ἀδελφούς μας.» Καὶ, λέγων τὰς λέξεις ταύτας, αἰσθάνομαι νά πονῇ ἡ καρδία μου και νά μου ἔρχονται δάκρυα εἰς τὰ θαμβωμένα πλέον ὄμματά μου. . . Ἄλλ' ἰδοὺ εἰς ἀνθρώπιςκος παρυσιάζεται τότε ἐνώπιόν μου,

παίζων μὲ τὸν χαρταετὸν τοῦ ἡ με τὴν σκουῶν του. Εἶνε ἡ ἐλπίς ἐρχομένη νά μὲ παρηγορήσῃ. «Μὴ στενοχωρεῖσαι, παπᾶ-Σπύρο, μοῦ λέγει. Ἄν σὺ και οἱ ὅμοιοί σου εὐρίσκεσθε εἰς τὸν χειμῶνά σας, ὑπάρχουν ὅμως ἄλλαι ὑπάρξεις, αἱ ὅποιαί τώρα μόλις ἀρχίζουν νά ἀνθίζουν. Ἄν σὺ αἰσθάνεσαι νά παραλύουν πλέον αἱ δυνάμεις σου, ἄλλα ὅμως μικροσκοπικὰ ὄντα αἰσθάνονται πτερὰ ἀπὸ τὴν πλάτην των νά ξεφυτρώνουν. Τίς οἶδεν ἂν, ὅ,τι δὲν ἐκάματε σεῖς εἰς τὸν καιρὸν σας, δὲν τὸ κάμουν, ὅταν μεγαλώσουν, τὰ ἀγοράκια και τὰ κοριτσάκια αὐτὰ! Τίς οἶδε ποίας εὐλογίας τὸ παχουλὸ αὐτὸ χεράκι θά σπείρῃ, ποῖοι μεγάλοι λόγοι θά προβάλλουν ἀπὸ τὸ στόμα αὐτὸ τὸ μικρὸ, ποῖα δόξα θά στεφανώσῃ τοὺς χρυσοὺς αὐτοὺς βροστρύχους! Τίς οἶδε τί ἔχει νά περιμένῃ και ὁ Θεὸς και ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδιά! Φθάνει μόνον νά παιδαγωγηθοῦν ὅπως πρέπει· φθάνει μόνον νά ποτισθοῦν αἱ μικραὶ αὐταὶ γάστραι μὲ τοῦ Θεοῦ και τοῦ Εὐαγγελίου τὰ διδάγματα».

Μὲ τοῦ Θεοῦ και τοῦ Εὐαγγελίου τὰ διδάγματα!

Ἀγαπητά μου παιδιά! Τὰ διδάγματα αὐτὰ και ἄλλοτε ἀνέλαβον νά σας διδάξω. Δὲν θά λησμονήσω ποτὲ τὸν πόθον και τὴν προσοχὴν, μὲ τὴν ὁποίαν τὰ παρηκολουθεῖτε. Πλὴν πρὸ πολλοῦ ἐχωρίσθημεν και πολλὰ ἀπὸ σας δὲν τὰ ἐπανεῖδον πλέον. Ἄς εἶνε εὐλογημένος ὁ Θεός, ὁ ὅποιος μᾶς συναντᾷ και πάλιν εἰς τὸν Παιδικὸν Κόσμον. Ἐδῶ θά συνεχίσωμεν τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν μας και θά μελετήσωμεν και πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὰ ὑψηλὰ και θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ μας. Καλῶς σας εὔρον και πάλιν, ἀγαπητά μου παιδιά.

Παπᾶ-Σπύρος.

Ο ΚΥΩΝ

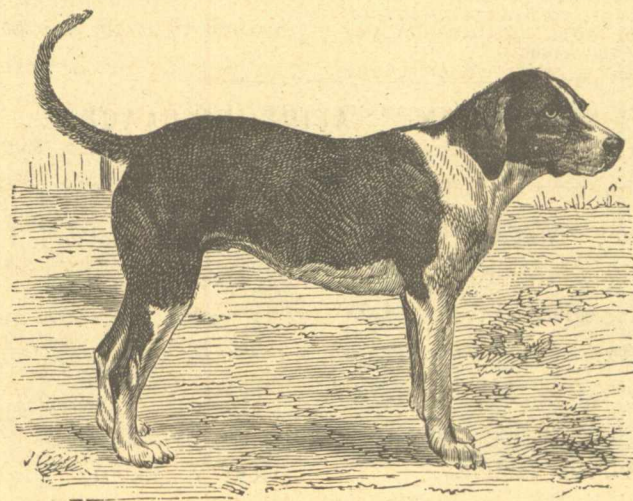
Ο κύων εἶναι ὁ φίλος τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ὁ ἵππος, ὁ βόυς, οἱ ὑπηρεταὶ αὐτοῦ. Εἶναι φίλος πιστός, ὅστις βλέπει, ἀκούει, αἰσθάνεται και τρέχει διὰ τὸν ἀνθρωπον.

Ὁ κύων εἶναι τὸ μᾶλλον ὑπήκοον και ἐκ τούτου τὸ μᾶλλον εὐφρὴς τῶν ζώων. Εἶναι ὁ ἀγρυπνος φύλαξ και ὁ ἥρωικὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ιδιοκτησίας.

Ὁ κύων ἐκτὸς τῆς ὠραιότητος, τοῦ σχήματος, τῆς ζωηρότητος, τῆς δυνάμεως και τῆς εὐκαμφίας, ἔχει ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς ιδιότητας, διὰ τὰς ὁποίας ἐκτιμᾶται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἐνῶ ὁ ἀγριὸς κύων διὰ τοῦ φυσικοῦ του καθίσταται ἰκανὸς νά ἐπιτίθεται κατὰ πάντων τῶν ζώων, ὁ κατοικίδιος εἶναι γλυκὺς, ἡμερὸς, προσκολλᾶται εἰς τοὺς κυρίους του και τὰ πάντα μηχανᾶται ὅπως καθίσταται ἀρεστός.

Προσέρχεται ἔρπων εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του, ἀναμένων παρ' αὐτοῦ διαταγὴν, ὅπως τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτοῦ πράξῃ.

Ὁ κύων, ὡς ἡμερώτερος και εὐφρύτερος πάντων τῶν ζώων, ταχύτατα μαθηθάνει και συνειθίζει εἰς τὰ κινήματα, τοὺς τρόπους και τὰς ἔξεις τῶν κυρίων αὐτοῦ. Λαμβάνει τὰς ἔξεις τοῦ οἴκου, τὸν ὅποιον κατοικεῖ, ὅπως και οἱ λοιποὶ ὑπηρεταί, ὑπερήφανος παρὰ τοῖς ἀριστοκράταις και ἀγροῖκος ἐν ταῖς ἐξοχαῖς. Ὅταν ἐμπιστευθῶνται εἰς αὐτὸν τὴν ἀσφάλειαν τῆς

κατοικίας, γίνεται ἔτι μᾶλλον ὑπερήφανος και ἀγριώτατος. Ἀγρυπνεῖ, ἐννοεῖ τοὺς ἐρχομένους ξένους, ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν και διὰ τῶν ὕλακῶν του προειδοποιεῖ.

Ὁ κύων ἠκολούθησε τὸν ἀνθρωπον εἰς ὅλην τὴν γῆν, και πανταχοῦ ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν. Καὶ ἐκεῖ ἐνθα δὲν φύονται φυτὰ, και δὲν ὑπάρχουσι ποπφάγα ζῶα, ὁ κύων ζῆ ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ κυνηγίου και τῆς ἀλιείας τῶν κυρίων αὐτοῦ. Τὸ ζῶον τούτο, τὸ ὅποιον ἐν τῇ νοτίῳ ἡμισφαιρίῳ φυλάττει τὰ ἄνευ ἐρίου πρόβατα τοῦ Ἀφρικανοῦ, θηρεύει διὰ τὸν Ἰνδὸν τῶν Ἀμαζόνων, χρησιμεύει ὡς τροφή τῶν Κινέζων και ὑπερασπίζει τὰς καλύβας τῶν Παπουαίων, ἀνευρίσκειται και εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον,

φυλάττον τοὺς Ταρανδούς τῶν Λαπώνων, σύρων τὰ ἔλκηθρα τῶν Ἐσκιμῶν μέχρι τῶν πάγων τῶν πόλων. Ἐν μιᾷ λέξει εἶναι τὸ εὐφρύτερον τῶν τετραπόδων, μηδὲ τοῦ ἐλέφαντος ἐξαιρουμένου.

Εἰς οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εὐρίσκειται νῦν ὁ κύων ἐν ἀγρίῳ

καταστάσει. Οἱ ἀγριοὶ κύνες οἱ ἀπαντῶντες εἰς τινὰς χώρας, εἶναι φυλαὶ τοῦ κατοικιδίου κυνός, αἵτινες ἐπειδὴ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔζησαν ἀνεξάρτητοι ἀνέλαβον ιδιότητάς τινὰς τοῦ ἀρχεγόνου κυνός. Ἡ ἐξήμερωσις αὐτοῦ, χρονολογεῖται ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Ὅλαι αἱ παραλλαγαὶ τῶν κυνῶν δύνανται νά συμπεριληφθῶσιν εἰς τρεῖς κατηγορίας, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχήματος τῆς κεφαλῆς και τοῦ μήκους τῶν γνάθων, διότι ἐκ τῶν χαρακτή-

ρων τούτων εξαρτάται ἡ νοσηρότης καὶ ἡ δύναμις τῆς ὀφθαλμοῦ τῶν ζώων τούτων.

1) Οἱ οἰκουρητικοὶ κύνες, ἔχοντες κεφαλὴν ἐπιμήκη, χρησιμεύουσι διὰ τὴν θήραν, τὴν ἀπαιτοῦσαν δύναμιν καὶ θάρρος μᾶλλον ἢ νοσηρότην.

2) Οἱ τριχώδεις, ἔχοντες κεφαλὴν μετρίου μήκους, εἶναι οἱ εὐφύστεροι τῶν κυνῶν. Εἰς τούτους τάσσονται ὁ ποιμενικός, ὁ τῆς Νέας Γῆς, ὁ θηρευτικοὶ κτλ.

3) Οἱ Μολοσσοί, ἔχοντες βραχεῖαν κεφαλὴν καὶ γνάθους εἶναι οἱ ὀλιγώτερον νοήμονες τῶν κυνῶν.

Οἱ κύνες τίκτουσι 5—12 νεογνά τυπλὰ τὰ ὅποια τὴν δεκάτην ἢ τὴν δωδεκάτην ἀνοίγουσι τοὺς ὀφθαλμούς. Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας συμπληροῦται ἡ αὐξήσις τοῦ κυνός. Οἱ κύνες γηράσκουσιν εἰς τὰ δεκαπέντε ἔτη καὶ σπανίως ζῶσι πέραν τῶν εἴκοσι.

Οἱ κύνες ὑποφέρουσιν ἐκ τῆς φοβερᾶς νόσου, τῆς *λύσσης*. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ θερμότης καὶ ἡ δίψα δὲν εἶναι τὰ κυρίως αἷτια τῆς ἀναπτύξεως τῆς νόσου, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις ἐλευθερίας ἀπολύτου τῶν ζώων τούτων. Τὰ ἐλευθέρως ζῶντα τοιαῦτα ζῶα, καθὼς καὶ τὰ ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει οὐδέποτε παρουσιάζουσι τὴν τοιαύτην νόσον. Ἐνῶ οἱ κύνες οἱ συνανθρωπεύμενοι, οἱ διάγοντες βίον δούλου, καὶ τρεφόμενοι δι' ὀστέων, εὐκολώτερον προσβάλλονται. Σήμερον ὅμως διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀντιλυσσικοῦ ἰοῦ ὑπὸ τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητος Παστέρ, ὁ ἀνθρωπος εὐρίσκεται ἀπληλαγμένος τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ἀπὸ τοῦ ὀφελίμου μὲν, ἀλλ' ἐπικινδύνου φίλου του, τοῦ κυνός.

Ν. Χ. Ἀποστόλιδης,
Καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας
ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

ΤΟ ΒΡΙΚΙΟΝ ἢ ἍΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τὸ βρίκιον Ἅγιος Νικόλαος ἐταξείδευεν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος.

Εὐρίσκοντο ἐντὸς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ πλοιοάρχου πέντε ναῦται καὶ εἰς ναυτόπαις.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος, ὁ δὲ ναυτόπαις ἐτραγῶδει. Ἦτο παιδίον 14 ἐτῶν· αὐτὸ δὲ ἦτο τὸ πρῶτόν του ταξείδιον.

Αἶφνης μεγάλη μαῦρα νέφη ἐσκέπασαν τὸν οὐρανόν. Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ πνέῃ σφοδρότατος ἄνεμος καὶ προεμηνύετο βροχή.

Κύματα πελώρια ἠγέρθησαν καὶ ἐκτύπων τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου. Ὁ πλοίαρχος παρετήρει μετ' ἀνησυχίας τὸν οὐρανόν, ὁ ναυτόπαις ἔπαυσε νὰ τραγῶδῃ, οἱ δὲ ναῦται παρετήρουν κρυφίως ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἔσειον περιλύτως τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἦτο δυνατὸν πλοῖον, ἀλλὰ τὸ φορτίον του ἦτο πολὺ κακόν.

Ἦτο φορτωμένον μὲ μεγάλας πέτρας.

— Κακὸν φορτίον! ἐψιθύρισε εἰς ναυτῆς, ἔλεεινὸν φορτίον!

Οἱ ναῦται ἐξετέλουν σιωπηλοὶ τὰς διαταγὰς τοῦ πλοιοάρχου.

Ὁ ναυτόπαις ἐμειδία ἀκόμη, ἀλλ' ὡς εἶπομεν, δὲν ἐτραγῶδει πλέον . . .

Καὶ ἡ τρικυμία ἠϋξανε! Τὰ κύματα ἐγίνοντο ὀλονὲν ὑψηλότερα! Ὁ ἄνεμος συνέτριψε τέλος τοὺς ἰστούς τοῦ πλοίου.

Τὴν νύκτα ἐκείνην οὐδεὶς ἐκοιμήθη. Εἰργάσθησαν τρομερά.

— Πλοίαρχε, εἶπε τότε μετὰ δειλίας ὁ γεροντότερος τῶν ναυτῶν, δὲν δοκιμάζομεν νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν;

Ὁ πλοίαρχος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπήντησε·

— Ἡ παραλία εἶνε γεμάτη ἀπὸ ὑφάλους. Ἄν πλησιάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν

θὰ χαθῶμεν καὶ ἡμεῖς καὶ τὸ πλοῖον.

Τέλος ἐξημέρωσεν. Οἱ ναῦται ἦσαν καταβεβρεγμένοι ἐκ τῆς βροχῆς, ἡ ὅποια ἐπιπτε ραγδαία, ἀπέθνησκον ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἦσαν ἐξηντλημένοι. Τότε κατέβησαν εἰς τὰ δωμάτια των. Τί νὰ κάμωσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀφοῦ μάλιστα διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ τοὺς σύρωσι τὰ κύματα εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ βρίκιον δὲν εἶχε πλέον κανένα ἰστὸν καὶ ἀφέθη εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων.

Εἰς ναυτῆς, ὁ ὁποῖος ἔμενεν ἐπάνω εἰς

χον καταρύγη εἰς τοὺς λιμένας. Μόνον ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐπάλαυν ἀπληπισμένος κατὰ τῆς τρικυμίας.

Τέλος ὁ ἄνεμος ἔφερε τὸ βρίκιον πλησίον τῆς ξηρᾶς. Παρατήρησαν μίαν πόλιν παραθαλάσσιον, ὕψωσαν σημεῖον κινδύνου καὶ ἐζήτησαν βοήθειαν, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ σταλῇ πρὸς αὐτοὺς βοήθεια. Ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ρίψωσι λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ κύματα συνετρίβοντο ἐπὶ τῆς παραλίας μετὰ τρομεροῦ πατάγου· ἂν δὲ ἐρρίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν λέμβοι θὰ συνετρίβοντο ὡς καρυόφλοια. Οἱ ἄν-

τὸ κατὰστρομα, εἰδοποίησε τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς συναδελφους του περὶ τὴν μεσημβρίαν ὅτι ἐφαίνετο ἐν πλοῖον.

Ἀνέβησαν τότε ὅλοι εἰς τὸ κατὰστρομα, ἔκαμαν σημεῖον κινδύνου, ἀλλὰ τὸ πλοῖον δὲν ἐπλησίασεν, εἶτε διότι δὲν παρετήρησε τὰ σημεῖα, εἶτε διότι δὲν ἐνόησεν ὅτι ἦσαν σημεῖα ἀπελπισίας.

Οὐδέποτε εἶχεν ἐγερθῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοσοῦτον σφοδρὰ τρικυμία, αὕτη δὲ διήρκεσε τρία ὀλόκληρα ἡμερονύκτια.

Οὐδὲν πλοῖον ἐφαίνετο πλέον, ὅλα εἰ-

θρωποὶ δέ, οἱ ὅποιοι θὰ εἰσῆρχοντο εἰς τὰς λέμβους διὰ νὰ βοηθήσωσι τὸ πλήρωμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, θὰ ἐξετίθεντο εἰς ἀναπόφευκτον θάνατον.

Καὶ ὅμως τὸ βρίκιον εὐρίσκειτο πολὺ πλησίον εἰς τὴν ξηρὰν. Ἀπεῖχεν αὐτῆς μόλις 300 μέτρα, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ βυθίζηται.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁ πλοίαρχος ὁ ναυτόπαις καὶ οἱ πέντε ναῦται ἐφώναζον μὲ φωνὰς ἀπελπιστικὰς.

— Μὴ μᾶς ἀφήσητε νὰ πνιγῶμεν. Βοη-

θήσατέ μας. Τὸ πλοῖόν μας βυθίζεται.

Εἶνε προμερὸν νὰ ἀκούη τις φωνὴν πνιγομένου καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τὸ παράλιον ἦτο πλήρες ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἤκουον τὰς ἀπελπιστικὰς κραυγὰς τῶν δυστυχῶν, παρετήρουν αὐτοὺς μετ' ἀγωνίας, καὶ παρεκίνουν τοὺς ναυτικούς νὰ σπεύσωσι πρὸς βοήθειάν των. Αἱ γυναῖκες ἔκλαιον.

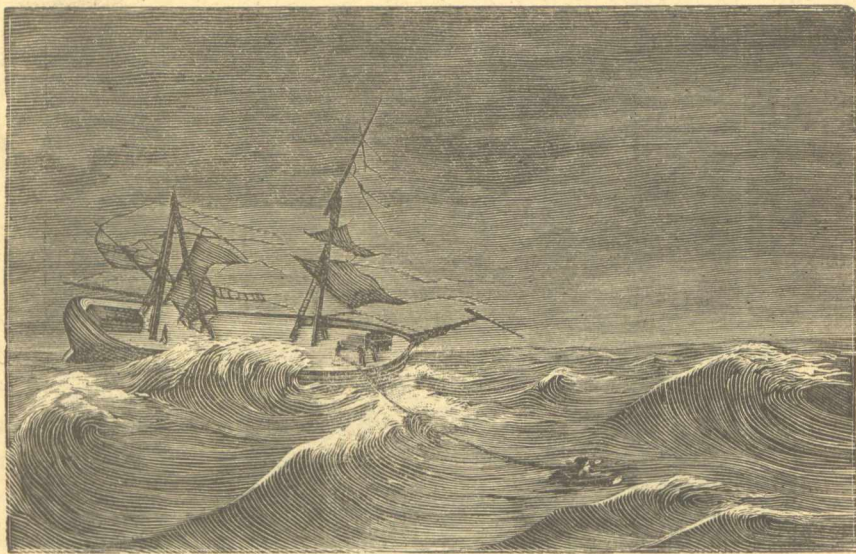
Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ τρικυμία ἔγεινε σφοδρότερα. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἔτριζε καὶ

πλοίαρχον, οὗτος δὲ τὸ ἐθλίψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Φίλησε καὶ ἡμᾶς, μικρέ, εἶπον οἱ πέντε ναῦται. Ἀφοῦ ὁ ναυτόπαις ἐφίλησε καὶ τοὺς ναύτας, εἰς τούτων εἶπε·

— Πλοίαρχε, ἂν ποτε σὰς παρηκούσαμεν, σὰς ζητῶ συγχώρησιν καὶ ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους τῶν συντρόφων μου.

Ἀκολουθῶς οἱ ναῦται ἠσπάσθησαν ἀλλήλους, ἐνῶ τὸ πλῆθος παρετήρει αὐτοὺς ἐκ τῆς παραλίας μετὰ συγκινήσεως καὶ ἔκλαιεν.

ἑστέναζεν, οἱ δὲ ναῦται συνεθλίβοντο ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὁ πλοίαρχος ἐδάκρυσεν. Ἦτο ἐν τούτοις γενναῖος ναυτικός. . . ἀλλ' εἶχε νυμφευθῆ πρὸ ὀλίγου καὶ τὸν περιέμενεν ἡ σύζυγός του . . .

Καὶ ὁ ναυτόπαις ἔκλαιεν. Τὸ δυστυχὲς παιδίον οὔτε τὸν πατέρα του θὰ ἔβλεπε πλέον οὔτε τὴν μητέρα του.

— Μικρέ, τοῦ εἶπεν ὁ πλοίαρχος, σύρων αὐτὸν ἀποτόμως πλησίον του, φίλησέ με.

Τὸ παιδίον κάτωχρον ἠσπάσθη τὸν

— Ἀδελφοί, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῆ. Ἐχάθημεν.

Αἰρνης ὁ ναυτόπαις εἶπε·

— Πλοίαρχε, ἂς κάμωμεν μίαν τελευταίαν προσπάθειαν. Δώσατέ μου τὸ ἄκρον σχοινίου. Εἶμαι καλὸς κολυμβητής, θὰ ριφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ θὰ προσπαθίσω νὰ φθάσω εἰς τὴν ξηράν.

— Δοκίμασον, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως εἴμεθα χαμένοι.

Ἦδὴ τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη τοσοῦτον ὥστε

ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ πλημμυρῆ τὸ κατάστρωμα.

Τὸ παιδίον ἔλαβε τὸ σχοινίον καὶ ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅλοι ἐκ τῆς ξηρᾶς ἐξέβαλον κραυγὴν τρόμου, διότι ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὰ κύματα θὰ συνέτριβον τὸν ναυτόπαιδα ἐπὶ τῆς παραλίας.

Ὁ ταλαίπωρος μικρὸς ἐπάλαιε μετ' ἀπελπισίας κατὰ τῶν πελωρίων καὶ λυσσαλέων κυμάτων, ἀλλὰ τέλος ἐν θριαμβευτικὸν **ζήτω** ἀντήχησεν εἰς τὴν ξηράν. Τὸ παιδίον ἔφθασεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε σφόν, κρατοῦν τὸ σχοινίον. Τὸ σχοινίον προσεδέθη ἰσχυρῶς εἰς τὴν ξηράν, δι' αὐτοῦ δὲ ἐξῆλθον οἱ πέντε ναῦται καὶ τελευταῖος ὁ πλοίαρχος.

Ἄμα οἱ ναυαγοὶ ἐπάτησαν εἰς τὴν ξηράν

ἐγρονυπέτησαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, διότι τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

Ἐνῶ τὸ πλῆθος περιποιοῖτο τοὺς ναυαγούς καὶ ἔφερε δι' αὐτοὺς στεγνὰ φορέματα, ἠκούσθη τρομερὸς κρότος. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐχωρίσθη εἰς δύο καὶ ἐβυθίσθη.

Μετὰ δύο ὥρας ἐγένετο γαλήνη. Ὁ ἥλιος ἔλαμψεν, ὁ ἄνεμος ἔπαυσεν καὶ ἡ θάλασσα δὲν ἐμυκάτο πλέον.

Ὅταν, παιδιά, τὸ καλοκαίριον παίζητε εἰς τὸ παράλιον, ὅταν τὰς νύκτας ἀκούητε νὰ μυκάται ἡ τρικυμία, ἐνῶ σεῖς εὐρίσκεσθε εἰς τὰς μαλακὰς καὶ θερμὰς κλίνας σας, συλλογίζεσθε τοὺς δυστυχεῖς ναυτικούς, τοὺς ὁποίους βασανίζει ἡ ἀπιστος θάλασσα.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΥ

Κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους, πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ διάφορα ἔθνη, τὰ ζῶντα ἐπὶ τῆς γῆς, μετεχειρίζοντο καὶ διάφορα ἡμερολόγια. Ἐκαστον ἔθνος ἄλλως ὑπελόγιζε τὸ ἔτος, διότι πάντα τὰ ἔθνη δὲν παραδέχοντο ὅτι τὸ ἔτος συνέκειτο ἐκ δώδεκα μηνῶν ὅθεν καὶ πᾶν ἔθνος καὶ διάφορον εἶχε **μηνολόγιον**. Τὸ δὲ παράδοξον εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος δὲν εἶχεν **ἐν κοινὸν ἡμερολόγιον** π. χ. οἱ Ἕλληνες, ἂν καὶ ἦσαν ἐν ἔθνος, δὲν εἶχον ὅμως καὶ **ἐν κοινὸν ἡμερολόγιον** ἅπαντες. Ἄλλ' οἱ μὲν Ἀθηναῖοι εἶχον ἐν χρῆσει ὅλως διόλου διάφορον χρονολογικὸν σύστημα, ἐπειδὴ τὰ διάφορα ἄξια λόγου συμβάντα ἐχρονολογοῦν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου ἐκ τῶν **ἐννεα ἀρχόντων** αὐτῶν, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο **Ἀρχων Ἐπώνυμος**. Ἐν Σπάρτῃ ἐγένετο χρῆσις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐνός τῶν **πέντε ἐφόρων**, ὅστις ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ

λόγου ὠνομάζετο **Ἐπώνυμος Ἐφορος** ἐν Θήβαις ἀπὸ τῶν **Βοιωταρχῶν**, ἐν Ἀργεὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς ἱερείας τῆς θεᾶς Ἥρας κλπ. Πολλαχοῦ δὲ διάφορα συμβάντα ἐλαμβάνοντο ὡς ἀρχικὴ μονὰς πρὸς χρονολόγησιν οὕτω π. χ. ἔλεγον: **Ὁ δεῖνα ἐγεννήθη τόσα ἔτη μετὰ τὸν σεισμὸν** κτλ. κτλ. Πολὺ κατόπιν οἱ Ἕλληνες ἐποίησαντο χρῆσιν τῶν **Ὀλυμπιάδων**, αἵτινες συνεστάθησαν τῷ 776 π. Χ., διήρκει δ' ἐκάστη **Ὀλυμπιάς** τέσσαρα ἔτη. Ἀλλὰ καὶ ἡ χρονολογία αὕτη κατόπιν ἐγκατελείφθη, καὶ ἄλλοι μὲν τῶν Ἑλλήνων ἐχρονολογοῦν ἀπὸ τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἄλλοι ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλοι ἄλλως.

Οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο τὴν ἀπὸ τῆς κτίσεως τῆς **Ῥώμης** (753 π. Χ.) χρονολογίαν καὶ ταύτην διέδωκαν εἰς πολλὰς χώρας, ὧν ἐγένοντο κύριοι. Ἀλλὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν τοῦτο ἡμερολόγιον, ὅπερ ἐγένετο ὅπως δὴποτε κοινότερον πάντων τῶν ἄλλων, περιεῖχε δέκα μῆνας, ὧν ἕκαστος συνέκειτο ἐκ διαφόρου ἀριθμοῦ ἡμερῶν, τοῦτο δὲ καθίστα αὐτὸ καὶ δύσχρηστον καὶ σφαλερὸν. Ὁ Νουμάς διώρθωσε πρώτος

όπως οὖν τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, προσέθηκε δὲ καὶ δύο ἔτι μῆνας καὶ οὕτω τὸ ἔτος συνέκειτο ἐκ μηνῶν δώδεκα. Οἱ μῆνες, οὓς ὁ Νουμᾶς προσέθηκεν, ἦσαν ὁ *Ἰανουάριος* καὶ ὁ *Φεβρουάριος*. Τὸ ῥωμαϊκὸν ἔτος ἤρχιζεν ἀπὸ τὸν *Μάρτιον*, ὅστις ἦτο ἀφιερωμένος τῷ Ἄρει, τοῦ πολέμου Θεῷ, ὃν κατ' ἐξοχὴν ἐτίμων καὶ ἔσεβον οἱ φιλοπόλεμοι Ῥωμαῖοι. Τῶν Ῥωμαίων δὲ τὸ ἡμερολόγιον, καὶ μετὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Νουμᾶ, ἦτο πάλιν ἐσφαλμένον· ἀνέλαθε δὲ ὁ *Ἰούλιος Καίσαρ* (τῷ 44 π. Χ.) νὰ τὸ διορθώσῃ διὰ τοῦ περιφήμου Σωσιγένοῦ τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐπινοήσαντος τὸ *βίσεκτον* ἢ *δίσεκτον* ἔτος, ἐξ ἡμερῶν 366 κατὰ πᾶσαν τετραετίαν· τότε δὲ ἀπὸ τοῦ *Ἰουλίου Καίσαρος* ἐκλήθη καὶ μέχρι τῆς σήμερον καλεῖται *Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον*. Ἀλλὰ καὶ τὸ *Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον* μετὰ πάροδον 1538 ἐτῶν ἐπαρουσίασε σφάλμα δέκα ὄλων ἡμερῶν· τοῦτο δὲ διώρθωσεν ὁ Πάπας *Γρηγόριος ΙΓ'* τῷ 1582 καὶ τότε τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ἐκλήθη *Γρηγοριανόν*, εἰσῆχθη δὲ καὶ διεδόθη παρὰ τοῖς Καθολικοῖς καὶ Διαμαρτυρομένοις τῆς Εὐρώπης, οἵτινες ἔχουσιν αὐτὸ ἐν χρῆσει καὶ μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ Ἕλληνες, οἱ Ῥῶσοι, οἱ Ῥωμοῦνοι, οἱ Βούλγαροι ἔχουσι τὸ *Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον* καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν ἔχουσι κοινὰ μετὰ πάντων τῶν Χριστιανικῶν ἐθνῶν, παραλαβόντες ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ διατηρήσαντες αὐτὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως χρονολογίας. Ἐχουσι δὲ οὕτω :

- 1ος Ἰανουάριος,** ὀνομασθεὶς οὕτω ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ῥώμης *Ἰανουῦ*, τοῦ ἔχοντος δύο πρόσωπα καὶ τιμωμένου καὶ ὡς θεοῦ.
- 2ος Φεβρουάριος,** ὅστις ὠνομάσθη οὕτω ὡς μὴν τῶν *καθαρῶν*, ἦτο δὲ ὁ τελευταῖος τοῦ ἔτους. Τὸ ὄνομα τοῦτο παρήχθη ἐκ τοῦ λατινικοῦ ῥήματος *februare*, σημαίνοντος καθαίρειν καὶ ἀγνίζειν.
- 3ος Μάρτιος,** μὴν ἀφιερωμένος τῷ θεῷ τοῦ πολέμου Ἄρει, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν *Mars-tis*. Οὗτος ἔθεωρεῖτο ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους.

- 4ος Ἀπρίλιος,** ἐκ τοῦ λατινικοῦ ῥήματος *aperire*, δηλοῦντος τὸ ἀνοίγειν, ὡς μὴν τῆς ἀνοίξεως.
- 5ος Μάιος,** πρὸς τιμὴν τῆς *Μαίας*, μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ.
- 6ος Ἰούνιος,** πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἥρας, ἣν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν *Junō*.
- 7ος Ἰούλιος,** κληθεὶς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ *Ἰουλίου Καίσαρος*, ἐν ᾧ πρότερον ἔφερε τὸ τακτικὸν ῥωμαϊκὸν ἀριθμητικὸν ὄνομα *Κοϊντίλιος* (*Quintilius*).
- 8ος Αὐγουστός,** πρὸς τιμὴν τοῦ *Αὐγουστοῦ Καίσαρος*· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ οὗτος πρότερον *Σεξτίλιος* (*Sextilius*) = Ἐκτος μὴν.
- 9ος Σεπτέμβριος,** ἐκ τῶν λατινικῶν λέξεων *septem* καὶ *imber-imbrī* (βροχὴ, ὑετός, ἴμβρος).
- 10ος Ὀκτώβριος,** ἐκ τῶν λατινικῶν λέξεων *octo* καὶ *imber-bri*.
- 11ος Νοέμβριος,** ἐκ τοῦ *novem* καὶ *imber*.
- 12ος Δεκέμβριος,** ἐκ τοῦ *decem* καὶ *imber*.

Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου (337 μ. Χ.) ἐθεσπίσθη καὶ τὸ χρονολογικὸν σύστημα τῶν *Ἰνδικτιῶνων* (λατ. *indictiones*), ὧν ἐκάστη εἶχε διάρκειαν 15 ἐτῶν, ἤρχιζε δὲ ἀπὸ τοῦ *Σεπτεμβρίου* ἐκάστου ἔτους. Ταύτην τὴν κατὰ *Ἰνδικτιῶνας* χρονολογίαν φυλάττει ἔτι καὶ σήμερον ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐν τοῖς ἐπισήμοις αὐτῆς ἐγγράφοις. Τὸ δὲ ἀπὸ τῆς *Χριστοῦ γεννήσεως* χρονολογικὸν σύστημα εἰσῆγαγεν εἰς τὴν Δύσιν μοναχὸς τις ἐκ *Σκυθίας*, *Διοδόσιος Βραχὺς* ἢ *Μικρὸς* καλούμενος, τῷ 527, ἀλλὰ πολὺ βραδέως ἐγένετο κοινῇ δεκτόν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ἔτος ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς 25ης Δεκεμβρίου, ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· κατόπιν ὅμως ἀφέθη ἡ ἡμερομηνία αὕτη καὶ προετιμήθη ὡς πρώτη ἡμέρα τοῦ νέου ἔτους ἡ 1 Ἰανουαρίου, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία γεραίρει καὶ τὴν μνήμην ἐνός τῶν μεγίστων αὐτῆς Διδασκάλων, *Βασιλείου τοῦ Μεγάλου*, ἐπισκόπου *Καισαρείας* τῆς *Καππαδοκίας*.

Ἐκ Θεραπειῶν, τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1898.
Ἰωακείμ Βαλαβάνης.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Ἡ νύχτα ἄχ! ἀγρίεψε
ὁ ἄνεμος μουγκρίζει . . .
Πλὴν 'ς τὰ κλαδιά των ἵσχυρα
κοιμοῦνται τὰ πουλιά.
Τὸ τέκνον μ' ἐν τῆς φιλίμια
ἢ μάνν' ἀποκοιμίζει . . .
Ἐγὼ τὸ δόλιο κ' ἔρημο
Ποῦ θὰ νὰ βρῶ φωλιά; . . .

B'.
Εἶχα κ' ἐγὼ τὸ δύστυχο
μπτέρα καὶ κλαδάκι!
Εἶχα κ' ἐγὼ φιλήματα
'σάν ὅλα τὰ παιδιὰ . . .
πλὴν ὅλα μὲ τὰ ἄρπαξε
ἓνα φριχτὸ Γιεράκι . . .
Τί θὰ νὰ γείνω τ' ἔρημο;
ποῦ θὰ νὰ βρῶ φωλιά;
1862 Ἄλ. Ζωηρός.

Ο ΜΙΚΑΔΟΣ

Ο Μικάδος ἦτο περιφνημὸς παπαγάλλος διὰ τὴν ὠραιότητα τοῦ πτερώματός του. Συνελήφθη ἐν τῇ φωλεᾷ μικρὸς ἀκόμην μετὰ

τῶν ἑξ ἀδελφῶν του, ἐνῶ ἡ μήτηρ των ἔλειπεν εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς δι' αὐτούς. Τὸν ἔφερον ἔπειτα εἰς Παρισίους, ὅπου τὸν ἐδίδαξαν νὰ ὀμιλῇ. Καθ' ἐκάστην ὁ Μικάδος ἐκαθάριζε τὸ πτερωμά του διὰ τοῦ γράμψου του, προσέχων νὰ μὴ ἀποσπᾷ κανὲν πτερόν ἐξ ἀπροσεξίας· ἐὰν τοῦτο συνέβαινεν ἐνίοτε ἐσπευδε νὰ λάβῃ αὐτὸ καὶ προσεπάθει νὰ τὸ προσεπάθει πάλιν εἰς τὴν θέσιν του· ἀλλ' ἐννοεῖτε, ἂν καὶ προσεπάθει πολὺ, δὲν τὸ κατόρθωνε.

Ὁ Μικάδος ἦτο φλύαρος, τόσον φλύαρος, ὡς μερικὰ παιδιὰ γνωστά μου, τὰ ὁποῖα ὀμιλοῦσιν ἀπερισκέπτως. Ἐλεγε π.χ. «Καλὴν ἡμέραν, κυρία», εἰς ἓνα κύριον καὶ πάλιν «Πήγαινε νὰ ξυριθῆς» εἰς μίαν κυρίαν, τὸ ὅποιον τὸν ἐδείκνυεν ὡς κακῆς ἀνατροφῆς.

Τὸ καλοκαίριον, ὅταν τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτὸν καὶ ὁ Μικάδος ἦτο μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐὰν ἐκτύπα τις τὴν θύραν, ἤκουεν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ φωνὴν· *τώρα! τώρα!* καὶ ὁ ἐπισκέπτης περιέμενε. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐκτύπα τὸν κώδωνα πάλιν καὶ ἡ ἰδία φωνὴ

τῷ ἐπανελάμβανε· *τώρα! τώρα!* καὶ συγχρόνως ἤκουοντο γέλωτες. Ἐννοεῖτε ὅτι ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἦτο καθόλου εὐχαριστήσιμος· ἐνόμιζεν ὅτι τὸν περιεπαίζον καὶ ἀνεχώρει θιμωμένος.

Αὐτὰ ὅλα ἦσαν καϊώματα τοῦ Μικάδου. Ὁ κύριός του ἐπανελάμβανε συχνάκις ἐν τῇ ὀμιλίᾳ του τὴν φράσιν «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία» καὶ τὴν ἐτόνιζε μὲ ὄλως ἰδιαίτερον τρόπον, ὥστε Μικάδος τὴν

ἀπεμνημόνευσε καὶ τὴν ἐπανελάμβανε ἀδιακόπως. «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία» ἀπεκρίνετο, ὅταν τὸν ἠρώτων, ἐὰν θέλῃ γλύκισμα. «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία» ἔλεγεν, ὅταν τὸν ἐπῆνον καὶ τὸν ἀπεκάλουν «ὠραῖον Μικάδον». Εἶνε ἀληθὲς ὅμως τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ἐδίδοε καὶ ὅταν ἐνώπιόν του ἐπῆνον τὰ προτερήματα

τῆς Δευκῆς ἢ τῆς Παρδαλῆς, τῶν δύο ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του.

Τὸ «δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία» εὑρίσκει καὶ ἄλλην ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴν· ὅταν ὁ Μάρκος ἢ ἡ Ἰωάννα, τὰ τέκνα τοῦ κυρίου του, δὲν ἦσαν φρόνιμα λ. χ.

— Ὁ Μάρκος εἶνε ὀκνηρός, ἔλεγεν ὁ πατήρ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀπάντα ὁ Μικάδος.

— Καὶ ὁ διδάσκαλός του θὰ τὸν τιμωρήσῃ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, προσέθετεν ὁ παπαγάλλος.

— Ἡ Ἰωάννα ἐπῆρεν ἐν γλύκυσμα ἀπὸ τὸ ἔρμαριον, ἔλεγεν ἡ μήτηρ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἔλεγεν ἡ φωνή.

— Πρέπει νὰ μὴ φάγῃ ὀπωρικόν.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Φαντάζεσθε πόσον ἦτο ταπεινωτικὸν διὰ τὸν Μάρκον καὶ τὴν Ἰωάνναν νὰ ἐπιπλήττωνται ὑπὸ παπαγάλλου. Ἄλλα παιδιά εἰς τὴν θέσιν των θὰ ἀπεστρέφοντο τὸν Μικάδον, ἀλλὰ, ἂν καὶ ὁ Μάρκος δὲν ἠγάπα πολὺ νὰ μελετᾷ καὶ ἡ Ἰωάννα ἦτο ὀλίγον λαίμαργος, δὲν ἦσαν κακοὶ οὔτε ὁ εἶς οὔτε ἡ ἄλλη καὶ δὲν ἐμνηστικακούν κατὰ τοῦ Μικάδου δι' ὅσα αὐτὸς ἔλεγεν εἰς βάρος των.

Μολονότι δὲ εἶχε τόσα προτερήματα ὁ Μικάδος, ὁ κύριός του ἀπεφάσισε νὰ τὸν πωλήσῃ· διότι ὁ Μικάδος εἶχε καταστήσῃ τόσον φλύαρος, ὥστε αὐτὸς μόνον ἐντὸς τῆς οἰκίας ἠκούετο· δὲν εἶνε δὲ δίκαιον ἐπειδὴ ἔχει τις ἀξίαν τινὰ νὰ ἀννυσιχῆ ὅλους τοὺς πέριξ. Τί θὰ ἐλέγετε π. χ. περὶ ἀνθρώπου, ὅστις ὑπὸ

τὴν πρόφασιν ὅτι γνωρίζει νὰ παίξῃ σάλπιγγα καὶ ἂν ἀκόμη παίξῃ πολὺ καλὰ θὰ ἐπαιζεν αὐτὴν ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας; Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβαινε μὲ τὸν Μικάδον· καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξεκώφιζε τοὺς γείτονας μὲ τὰ ἀτελείωτα: «Καλημέρα, κύριε», «πήγαινε νὰ περιπατήσῃς»· «ἔρχονται»· «δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία» κτλ.

Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ παπαγάλλου προσεκάλεσεν ἔμπορόν τινα διὰ νὰ τῷ πωλήσῃ αὐτόν.

— Τί ζητεῖτε δι' αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ ἔμπορος.

— Πέντε λίρας.

— Πέντε λίρας! ἐπανέλαβεν ὁ ἔμπορος, εἶνε παρὰ πολλὰ. Τί λέγεις σύ, πτηνόν, ἀξίζεις πέντε λίρας; ἠρώτησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μικάδον.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὑπέλαβε τὸ πτηνόν.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τόσῳ ἤρεσεν εἰς τὸν ἔμπορον, ὥστε χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπλήρωσε τὰς πέντε λίρας ἔλαβε τὸν Μικάδον καὶ ἀνεχώρησε πλήρης ἐλπίδων διὰ τὰ κέρδη τῶν ἐκ τοῦ πτηνοῦ· ἀλλ' αἱ ἐλπίδες του ταχέως διεψεύσθησαν· διότι οὐδεὶς παρουσιάσθη διὰ νὰ τὸν ἀγοράσῃ. Ὁ δὲ ἔμπορος πολὺ στενοχωρημένος εἶπε πρὸς τὸ πτηνόν:

— Πόσον ἤμην ἀνόητος νὰ πληρώσω τόσον πολλὰ διὰ σέ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀπάντησε τὸ πτηνόν.

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ 3A.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

(Μονόλογος).

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον μικρῆς κόρης· τράπεζα μὲ βιβλία καὶ τετράδια. Ἡ Ἑλληνη στηριζομένη ἐπὶ τῆς τραπέζης μελετᾷ προσεκτικῶς).

Ἐνορία τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ὁ Ῥύνδακος (Ἀδριανός-τσάι), ὅστις ἀφοῦ διέλθῃ τὴν λίμνην Ἀπολλωνίαν ἐνοῦται μετὰ τοῦ Μακέστου (Σουσουρλοῦ τσάι) καὶ χύνεται εἰς τὴν Προποντίδα πρὸς Α. τῆς Κυζικηνῆς Χερσονήσου καὶ ὁ Γράνικος. (Ἦψουσα τὴν κεφαλὴν).—Τί δύσκολη ποῦ

εἶνε ἡ κύριανή μας Γεωγραφία; Καὶ τί πολλή! ὦ, πολὺ ἀπαιτητικοὶ εἶνε οἱ κύριοι διδάσκαλοι, νὰ θέλουν νὰ μάθῃς καλὰ τόσο μάθημα!—(Ἐξακολουθεῖ:) Ῥύνδακος . . . Ῥύνδακος . . . ποῦ εὑρίσκεται καὶ αὐτός; Πρὸς Α. τῆς Κυζικηνῆς Χερσονήσου, λέγει . . . δὲν τὸν εὑρίσκω. Ῥύνδακος . . . Ἄ, νὰ ὁ Μάκεστος! Νὰ καὶ ἡ Ἀπολλωνία! Ἐδῶ κάπου θὰ εἶνε! ἀφοῦ διέλθῃ τὴν Ἀπολλωνίαν ἐνοῦται μετὰ τοῦ Μακέστου, λέγει τὸ βιβλίον. (Παρατηροῦσα τὸ ὄρολόγιον). Ἄ, ἔξ! τόσο γρήγορα ἐπέρασεν ἡ ὥρα! Ἐγὼ τόσα νὰ μελετήσω καὶ νὰ γράψω δι' αὐρίον! Καὶ πρέπει αὐτόν τὸν μῆνα νὰ ἔχω

ὠραίους βαθμούς, διότι ἡ μαμά μου ὑπεσχέθη ἔν ὠραῖον δῶρον, ἂν διακριθῶ εἰς τὴν βηθμολογίαν αὐτήν. Καὶ ἴσα ἴσα, συμπίπτει μὲ τὰ γενέθλιά μου. Θὰ τελειώσω τὰ δώδεκα καὶ θὰ ἔμβω εἰς τὰ δεκατρία. Καὶ ἡ μαμά μου μοῦ ἔλεγε προχθές: «Ἐλπίζω, Ἑλλη, τώρα ποῦ θὰ ἔμβῃς εἰς τὰ δεκατρία καὶ θὰ εἶσαι πλέον μεγάλη κόρη, νὰ διορθώσῃς μερικὰ μικρὰ ἐλαττώματά σου». — (Μετ' εὐχαριστήσεως) Εἶπε: μικρὰ ἐλαττώματα! Τὰ μικρὰ διορθοῦνται εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ μεγάλα . . . Ἄς συλλογισθῶ λιγάκι ποῖα εἶνε αὐτὰ τὰ μικρὰ μου ἐλαττώματα . . . διότι διὰ νὰ διορθώσῃ κανεὶς ἐν ἐλάττωμα, πρέπει νὰ ἐννοήσῃ πρῶτον καλὰ ὅτι τὸ ἔχει. (Ἀφίνει τὴν μελέτην καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔμπρὸς τῆς σκηνῆς). Ψεύστρια δὲν εἶμαι! Θεὸς φυλάξοι! Αὐτὸ δὲ δὲν εἶνε μικρὸν ἐλάττωμα. Οὔτε ἀμελής· μία μαθήτρια, ἡ ὁποία λαμβάνει ὅλο 7 καὶ 8 δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἀμελής. Οὔτε λαίμαργος, οὔτε αὐθάδης, οὔτε θυμώδης, οὔτε ἀκατάστατος, οὔτε ἄστατος, οὔτε γβρυιάρια, οὔτε ὑπερήφανος! (Σκέπτεται). Παράδοξον! Δὲν εὑρίσκω νὰ ἔχω κανέν ἐλάττωμα! Καὶ ὅμως ἀφοῦ τὸ λέγει ἡ μαμά, καὶ θὰ ἔχω! Ἄς ζητήσω καλλίτερα! εἶμαι πεισματάρια; ὄχι! Ἀπερίσκεπτος; Δὲν πιστεύω! Περιέργος; . . . Περιέργος; Ἴσως· διότι ἡ μαμά μ' ἔκαμε πολλὰς παρατηρήσεις δι' αὐτό. Μοῦ εἶπε μάλιστα ἂν ὀλόκληρον αὐτόν μῆνα δὲν δεῖξω περιέργειαν διὰ κανέν πρᾶγμα, θὰ μοῦ δώσῃ καὶ τι πολὺ ὠραῖον πρὸς ἀμοιβήν . . . Μοι φαίνεται ὅτι αὐτόν τὸν μῆνα δὲν ἤμην περιέργος. Μίαν μόνον φορὰν ἀναποδογύρισα τὸ πανέρι τῆς κυρᾶ Κατερίνας καὶ ἐξέφυγεν ἕνας ἀστακὸς εἰς τὴν κουζίνα . . . ὦχι, πῶς ἐτρόμαξα ὅταν τὸν εἶδα νὰ τρέχῃ ἔμπρὸς μου! Τί ἄλλο ἔκαμα; Ἄ, εἶδα τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν σφραγίδα τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔφεραν διὰ τὸν μπαμπᾶ . . . Μὰ ἤθελα νὰ ἐννοήσω ἂν ἦτο τῆς θείας, ποῦ εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας, περιέργεια εἶνε καὶ αὐτό; Ὁ πατέρας λέγει ὅτι δὲν εἶνε δική μου δουλειά, καὶ ὅμως . . . (Κτύπος ἐξωθεν) Ἐμπρός!

(Ἡ ὑπηρετρία ἀφίνει δέμα τι καὶ ἀναχωρεῖ).

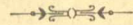
Τί νὰ ἔχῃ ἄρα γε; (Ἐξετάζουσα τὸ περικάλυμμα). Νὰ εἶνε ἄρα γε ἀπὸ τὸ Bon Marché; Ἄ μπα, δὲν εἶνε ἀπ' ἐκεῖ, διότι ἂν ἦτο θὰ εἶχε στὸ χαρτί τὴ μάρκα τοῦ καταστήματος. (Τὸ κινεῖ). Δὲν κάμνει κανένα κρότον· καὶ τί ἐλαφρὸ καὶ μαλακὸ ποῦ εἶνε! Τί νὰ εἶνε ἄρα γε; (Πιέζουσα τὸ δέμα). Σὰν γουναρικὸ μοῦ φαίνεται. Ἄ, βροῖκα, θὰ εἶνε τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο μποὰ ποῦ τόσῳ μὲ ἤρесе προχθές, ὅταν ἐβγήκα μὲ τὴ μαμά εἰς τὰ καταστήματα! Ἄν τὸ ἀνοίξω τώρα ἀπὸ μιὰν ἀκρίτσα, θὰ βεβαιωθῶ. Ἄς τὸ ἀνοίξω. (Προσπαθεῖ νὰ λύσῃ τὸν σπάγγον). Ἄχι, καὶ αὐτὸς ὁ σπάγγος πόσους κόμβους ἔχει! (Προσπαθεῖ ὀλίγον ἀκόμη, τὸν λῖνει καὶ ἀποσύρει πυρετωδῶς τὸ πρῶτον περικάλυμμα). Τί εἶν' αὐτό! καὶ δεύτερον τύλιγμα! (Ἐξάγει καὶ τὸ δεύτερον). ὦ, ἀκόμη ἐν ἄλλο! Τώρα ποῦ ἤρχισα, ἄς τελειώσω! (Ἐξάγει χάρτην ῥοδόχρουν δεδεμένον μὲ κορδέλλαν λεπτὴν). Καὶ ἄλλο ἀκόμη! Καὶ τί κομφὸν δέμα! Καλὰ ἐμάντευσα ὅτι θὰ εἶνε τὸ μποὰ μου! Μόνον δι' εὐμορφα πράγματα λαμβάνει τις τόσῳ φροντίδα! Ἄς τὸ ἀνοίξω! Καὶ ἄλλο περιτύλιγμα! Μὰ αὐτὸ καταντᾷ ἀνυπόφορον! (Σχίζει πυρετωδῶς τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ περικάλυμματα καὶ πετᾷ αὐτὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς). Ἡπατήθην, δὲν εἶνε τὸ μποὰ μου, ἀλλὰ καὶ τι πολὺ μικρότερον . . . Ἄ, ἐν κουτάκι! Ἐ, εἰς τέτοιο κουτάκι κόσμημα μόνον θὰ ὑπάρχῃ . . . κάμμια καρφίτσα ἢ κανέν μολυβάκι μαλαμματένιο. Μὰ τί χάλι ἔκαμα τριγύρω μου! (Συνάξει τὰ διεσπαρμένα χαρτία). Ἄς τακτοποιήσω ὀλίγον τὸ δωμάτιόν μου . . . Μὰ δυὸ λεπτάκια μόνον ἄς ἰδῶ τί νὰ ἔχῃ τὸ κουτάκι (ἀνοίγει τὴν πυξίδα καὶ ἐξάγει δεδιπλωμένον τεμάχιον χαρτοῦ) (Ἐκπληκτος) Ἐνα χαρτί! (Τὸ ἀναπτύσσει καὶ ἀναγινώσκει ὑψηλοφώνως).

Εἶδαι πολὺ περιέργος.

(Ἀκούονται ἐξωθεν βήματα· ἔντρομος) Ἄχι, Θεέ μου, ἡ μαμά μου, τὴν ἔπαθα. (Φεύγει τρέχουσα).

Διασκευὴ ὑπὸ Εἰμαρμένης.

ΓΙΑΝΝΗΣ-ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Διὰ τί ὄλοι ὀμιλοῦν εἰς τὴν γειτονεῖαν διὰ τὸν Γιάννην-Γιαννάκην καὶ δὲν ὀμιλοῦν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους γείτονας; Διότι ὁ Γιάννης-Γιαννάκης εἶνε μεγαλείτερος Κύριος ἀπὸ ὄλους αὐτούς, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὄσους ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρξουν. Ἦτο ὁ μικρότερος ὄλου τοῦ σπητιοῦ, ἀλλ' οἱ μεγαλείτεροι ὑπῆκουον καὶ εἰς τὰ νεύματά του ἀκόμη. Ἄν ὁ Γιάννης-Γιαννάκης ἔλεγε: Θέλω τὸν γαλάζιο οὐρανὸ! ἀμέσως ὁ οὐρανὸς κατέβαινε μέσα εἰς τὴν μικρὰν λίμνην τοῦ κήπου, τὴν γεμάτην μὲ χρυσόψαρα. Ἄν ὁ Γιάννης-Γιαννάκης ἔλεγε: Θέλω ἓνα ἄλογο, μία γάτα, ἓνα σκύλο, ἓνα πετεινὸ! Ἐνας θεῖός του τὸν ἐκάθιζεν εἰς τὸν ὄμῳν του, ἔτρεχε τρὸ ττ καὶ γκαλόπ, ἔτρωγε καμτσικαῖς, ἔκαμε σὰν ἀληθινὸ ἀλογάκι! Μία θεῖα ἐνιαούριζε μὲ ὄλα τῆς τὰ δυνατὰ, ἄλλη ἐφώναζε γαῦ, γαῦ καὶ ἡ γιαγιά του ἐφώναζε κουκουρικὸ! ὄσφ δυνατὰ καὶ ὄραϊα εἰμποροῦσε. Ἄν ὁ Γιαννάκης ἐφώναζε καὶ ἐκτύπα τὰ πόδια του εἰς τὸ πάτωμα, τὸ δωμάτιον ἐγέμιζεν ἀπὸ θεῖους καὶ θεῖας, ἐξαδέλφους καὶ ἐξαδέλφας, ὑπηρετάς καὶ ὑπηρετριάς, ὡς νὰ ἐφύτρωναν ἀπὸ τὸ πάτωμα εἰς κάθε κτύπημά του· ὅταν ἐκλαιεν, ἐκλαιαν ὄλοι μαζῆ του, ὅταν ἐγελοῦσε, τὸ σπῆτι ὄλόκληρον ἀντηχοῦσεν ἀπὸ γέλοια.

Ἄν εἰς τὸ τραπέζι ὁ Γιαννάκης ἐζῆται τὸ καλλίτερο κομμάτι, ἂν ἔχυνε τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ποτήρι του, ἂν ἐπετοῦσε τὸ χουλιάρι του, αἶ, αὐτὸς ἦτο Γιάννης-Γιαννάκης καὶ εἰς τὸν Γιάννην-Γιαννάκην ὄλα ἦσαν συγχωρημένα.

Ὅταν αἱ τέσσαρες θεῖαί του ἐπῆγαινον εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἐφόρτοναν μὲ φιλιά τὸν ἀγαπημένον Γιάννην-Γιαννάκην των, ἐ-

κεῖνος ἐσκάλιζε ταῖς τσέπαις των καὶ εὔρισκεν ὄ,τι γλύκυσμα καὶ παιχνίδι ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῆ. Ὁ Γιαννάκης ἦτο τὸ μονάκριβο παιδὶ τοῦ σπητιοῦ!

Δὲν ἦτο ὄμως γραφτὸ του νὰ εἶναι πάντα μονάκριβος, πάντα ὁ μεγαλείτερος κύριος τοῦ σπητιοῦ των!

Μίαν ἡμέραν ἐφθασεν εἰς τὸ σπῆτι ἓνας μεγαλείτερος ἀκόμη, δηλαδὴ ἓνας μικρούτσικος κύριος καὶ ἦρπασε ὄλον τὸ βασιλείον ἀπὸ τὸν Γιάννην-Γιαννάκην. Ὁ κακόμοιρος ὁ Γιαννάκης περιορίσθη εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ κάτω πατώματος· ἂν ἔκαμνε νὰ φωνάξῃ, μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸ στόμα τὸν διέταττον νὰ σιωπήσῃ· ἂν ἐκτύπα τὸ πάτωμα μὲ τὰ πόδια του, τὸν ἔβαζαν ὄρθιον εἰς τὴν γωνίαν.

Τὸν Γιαννάκην εἰς τὴν γωνίαν!

Δὲν τὸν ἐφώναζε πειὰ κανεῖς «Γιαννάκη», ἀλλὰ «τρελλόπαιδο», «ἀνόητον» καὶ ἄλλα. Ὅταν εἶδεν ὄτι τὸν περιώρισαν εἰς τὸ κάτω πάτωμα, ἦρχισε νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ κλαίῃ, ἀλλὰ «κανεῖς δὲν ἐφύτρωνεν ἀπὸ τὸ πάτωμα» ὄπως πρῶτα. Κακόμοιρε Γιάννην-Γιαννάκη!

Ὅταν τὸ βράδν ἡ θεῖα του τὸν ἔβαζε ἔς τὸ κρεββάτακι του, ὁ Γιαννάκης τὴν ἠρώτησε: «Πές μου, θεῖα μου, τί ἔκαμα καὶ δὲν μ' ἀγαπᾶ κανεῖς πειὰ;»

— «Τί ἔκαμες; εἶπεν ἡ θεῖα του· φωνάζεις καὶ μὲ ταῖς φωναῖς σου ἐνοχλεῖς τὸν ἀδελφόν σου, θέλεις νὰ φροντίζουν ὄλοι διὰ σὲ καὶ δὲν ἀφίνεις νὰ περιποιῶνται τὸ ἀδελφάκι σου».

Τὸ ἀδελφάκι του! Ἄχ, πῶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸ ἀδελφάκι!

Καὶ μὲ τὸ μικρὸ του κεφαλάκι ἐσχεδιάζε νὰ ἐκδικηθῆ . . .

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΝΟΥΛΑΣ

(Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα).

Ὁ Παππούς τῆς Ἄννουλλας ἐπῆρεν εἰς τὴν ἑορτὴν του μίαν ὄραιαν κάρταν, ἐπάνω εἰς τὴν ὄποιαν τοῦ εἶχαν γραμμέναις εὐχαῖς.

Ἔβαλε τὰ γυαλιά του καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν διαβάσῃ.

Ἄλλὰ ἐκουράζετο πολὺ καὶ δὲν κατῴρθονε τίποτε.

— «Στάσου, παππούλη μου, νὰ σοῦ τὴν διαβάσω ἐγώ,» εἶπεν ἡ Ἄννουλλα. Καὶ εὐμορφα εὐμορφα

τοῦ ἐδιάβασε ὄλα τὰ καλὰ λόγια ποῦ τοῦ εἶχαν γράψῃ.

— «Σ' εὐχαριστῶ μικροῦλα μου, τῆς εἶπεν ὁ Παππούς. Ἔως τώρα ἐλυπούμην, διότι τὰ ἄμματα μου δὲν ἐβλεπαν καλὰ ὄπως πρῖν. Τώρα ὄμως ποῦ ἔχω τὰ δικὰ σου ἄμματα νὰ βλέπουν καὶ γιὰ μένα, δὲν λυποῦμαι πλέον».

Καὶ τί νομίζετε; Ὁ καλὸς Παππούς ἐκλαιεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Ο "ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ", ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΑΥΤΟΥ

Καλῶς ἤλθατε, παιδιά μου! ὄλους σας θὰ περιβάλλῃ
Μ' εὐχαρίστησ' ἡ καρδιά μου καὶ ἀγάπη τρυφερή.
Σὰς χωρεῖ . . . ὦ, μὴ φοβεῖσθε! ἡ καρδιά εἶνε μεγάλη
Τόσο, ποῦ τὴν πλάσι ὄλη τὴν ἀπέραντη χωρεῖ.

Τὸν καιρὸ μας θὰ περνοῦμε πάντοτε μὲ εὐθυμία.
Χίλια πράγματα θὰ λέμε κάθε ἄλογο διαλεχτά . . .
Συμβουλαῖς καὶ ιστορικαῖς, παραμῦθια καὶ ἴστυα,
Κι ἓνα σοβαρό, παιδιά μου, κάποτε στὰ πεταχτά . . .

Σκέψι στὴ ζωὴ μου πάντα καὶ χαρὰ μου θὰρε μόνη
Νὰ σὰς τέρω πλὴρ σντάμια ἄκοπα νὰ ὄφελῶ.
Κι ὄταν ἀπὸ σὰς πετάξουν οἱ χρυσοὶ αὐτοὶ σας χρῶνοι,
Νὰ εἰπῆτε: κι ἀπὸ σέρα κάτι μάθαμε καλό.

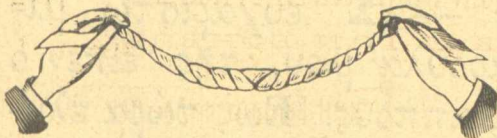
Καλῶς ἤλθατε, παιδιά μου! ὄλους θὰ σὰς περιβάλλῃ
Μ' εὐχαρίστησ' ἡ καρδιά μου καὶ ἀγάπη τρυφερή . . .
Σὰς χωρεῖ, ὄσοι κι ἂν εἶσθε . . . ἡ καρδιά εἶνε μεγάλη,
Τὴν ἀπέραντη τὴν πλάσι ἄφοῦ ὄλη τὴ χωρεῖ.

(Ἔστ' ἄη ὑπὸ Εἰμαρμένης.)

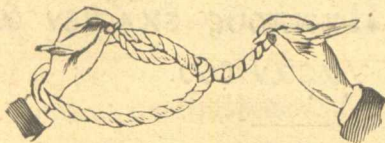
Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΚΟΜΒΟΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΛΙΓΝΙΟΝ

Ζητείς λευκόν μανδήλιον και τὸ περιστρέφεις κρατῶν τὰς δύο ἀπέναντι ἄκρας (Σχ. 1)

διὰ νὰ λάβῃ σχῆμα σχοινίου και συγχρόνως λέγεις, ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ νὰ φανῇ ἂν τὸ μανδήλιον εἶναι καλῆς ποιότητος. *Ἐπειτα ἐνῶ κρατεῖς ἀκόμη τὰς δύο ἄκρας φέρεις τὴν δεξιάν χεῖρα ὑπεράνω τῆς ἀριστερᾶς, τὴν ὁποίαν περικυκλοῖς και περᾶς τὴν δεξιάν ἄκραν τοῦ μανδήλιου ἐντὸς τοῦ σχηματισθέντος κύκλου (Σχ. 2) και οὕτω σχηματίζεται κόμβος, ὅστις

φαίνεται πραγματικός, ἐνῶ δὲν εἶνε τοιοῦτος· διότι, διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν δύο χειρῶν ὁ κόμβος δὲν ὑφίσταται. Ἐννοεῖται ὅτι ἐν τῇ ἀπομακρύνσει ταύτῃ προσέχεις νὰ ἀποσύρῃς

(Σχ. 3) τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπιτηδείως ἀπὸ τοῦ κρίκου ἄλλως τὸ παιγνίδιον ἀποτυγχάνει.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΦΕΛΕΙΑΙ

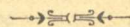
- Ὁ μικρὸς Ἀλέκος λέγει εἰς τὴν μητέρα του:
- Πές με, μαμά, δὲν διέταξες τὴν ὑπηρέτριαν νὰ κλειδόνῃ τὸν μπουφέ;
 - Γιατί ἐρωτᾷς;
 - Νά, μαμά· χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἦτο κλει-

δωμένος κ' ἐγὼ διὰ νὰ δώσω ἐν καλὸν μάθημα εἰς αὐτὴν ἔφαγα τὸ γλύκισμα, ποῦ ἔμεινεν.
(Ἐστάλη ὑπὸ τῶν 4Α.)

Κατὰ τὸ γεῦμα. Ἡ *μαμά: Σοῦ εἶπα τόσαις φοραῖς, Κωστάκη, νὰ μὴ ῥίχνῃς τὰ κουκούτσια τοῦ ὀπωρικοῦ σου ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζομάνδηλον, ἀλλὰ νὰ τὰ βάζῃς σὲ μιὰ γωνιά τοῦ πιάτου σου.

Κωστάκης: Μά, μαμά μου, κύτταξα τόση ὥρα και δὲν βρῆκα καμμία γωνιά εἰς τὸ πιάτο μου.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Νοεμβρίου).

1. Αἶνιγμα.

Τὴν γῆν ὀλόκληρον περιβάλλω
παντοῦ ἀόρατος εἰσχωρῶ.
Δὲν μὲ αἰσθάνεσαι, ἂν καὶ μὲ φέρῃς,
διότι δὲν σὲ στενοχωρῶ.
Μὲ εὔρες; *Ὅχι; Δὲν τὸ πιστεύω,
σ' εἶμαι ἐν τούτοις πολὺ γνωστός.
Και ἂν ἐκλίπω, σὲ βεβαίονω
θὰ συνεχλίπῃς και σὺ αὐτός.

2. Αἶνιγμα.

Δύο σὺ ποτὲ συνδέσμιους
ταῦτασῆμιους ἂν συνδέσῃς,
Ποταμὸν τοῦ Ν. Κόσμου
παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃς.
(Ἐστάλη ὑπὸ τῶν 4Α.)

3. Λεξιγριφος.

*Ἐλα νὰ ἀναστήσωμεν φιλόσοφον ἀρχαῖον.
Τί; εἶνε τάχα δύσκολον; Καθόλου! Ἄπορεις;
Σὲ μιὰ θὰ βάλω πρόθεσι νησί ἀπ' τὸ Αἰγαῖον.
— Καὶ τίποτ' ἄλλο· ἔγεινε· ποῖός;
[Σκέψου νὰ εὐρῇς.]

4. Ἐρώτησις.

Πῶς δύναται τις νὰ γράψῃ ἑκατὸν μὲ τέσσαρα ἑννέα;

5. Ἐρώτησις.

Τίς ὀμιλεῖ ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου;

Ἐπεύθυνος Κ. Βλοῦδος.